

i strašných činnů. Je tedy úžasná vůle... po úspěchu... po penězích... Ne, to není obyčejný zločinec; tygr také není zločinec; tygr je velký pán. Ten člověk by nebyl schopen žádné špinavosti, ale myslí si, že vládne nad životem lidí. Když je na svém lovu, vidí v lidech jen kořist. Pak je zabije.

Ten člověk má své přesné mravní normy; není nikomu nic dlužen, nekrade, nelže; zabije-li, je to, jako by dal na šachovnici šach mat.“ Jasnovidec sraštil(11) usilovně čelo. „Nevím, co to je. Vidím velký rybník a na něm motorový člun.“

„A co dál?“ vyhrkl státní návladní, stěžej dýchaje.

„Dál nic není vidět. Je to tak divně mlhavé proti té ukrutné a bezohledné vůli dostat svou kořist(12). Ale není v tom žádná vašeň, jenom rozum. Ne, ten člověk si nikdy nic nevyčítá(13). Je tak sebejistý, nemusí se bát svého svědomí. Mám dojem člověka, který se na všechno dívá svrchu; je velmi pyšný a samolibý; těší ho, že se ho lidé bojí.“ Jasnovidec usrdl vody. „Ale i on je komediant. Staví se do jisté pózy. Rád by ohromil svět svými činy. Dost. Jsem unaven. Nemám ho rád.“

„Poslyšte, Janowitz,“ vykládal pan státní vzrůšeně, „to je opravdu úžasně, ten váš jasnovidce. To, co řekl je dokonalejší portrét. Silný a bezohledný člověk, který vidí v lidech jen svou kořist, chladný mozek, džentlmen a přitom komediant. Pane Janowitz, ten Karadagh ho vystihl na sto procent! Ten dopis byl od Huga Müllera, toho bratrovraha.“

„Ale, ale,“ žasl pan Janowitz. „Tak to vidíte! Ale to je báječný talent, pane státní....Kdybyste byl tak laskav, pane státní, já jsem ještě neviděl písmo od žádného vraha.“

„S radostí,“ řekl pan návladní a vytáhl z kapsy tu obálku a najednou změnil v obličej barvu. „Totiž... pane Janowitz,“ vypravil ze sebe trochu nejistě, „ten dopis patří k soudním spisům; to jest... já vám jej nesním ukázat. Prosím za prominutí.“

Za chvíli běžel pan státní domů a ani nevnímал, že přišel. Já osel, říkal si hoče, já idiote! Jak se mně tohle mohlo stát? Že já jsem v tom spěchu popadl(14) místo Müllera dopisu své vlastní poznámky k žalobě a strčil to do té obálky! Já pitomec! Tak tedy to bylo mé písmo! Děkuju pěkně! Počkej, ty podvodníku, na tebe si počítám!

Ale ostatně, uklidňoval se, vzdýť to většinou nebylo tak zlé, co říkal. Veliká síla; úžasná vůle; rozum, prosím; mám své přesné mravní normy - To je vlastně docela lichotivé. Ze si nikdy nic nevyčítám? Chválabohu, nemám co; plním jen svou povinnost. Ale s tím komediantem si to spleť. Je to přece jen podvod.

Najednou se zastavil. To se rozumí, řekl si. Vzdýť to, co ten jasnovidce říkal,

se může hodit na každého druhého! To jsou jen takové obecnosti(15). Každý člověk je tak trochu komediant a prospěchář. To je ten celý trik : mluvit tak, že by se v tom každý mohl poznat. Tak je to, rozhodl se pan státní, otevřel deštník a šel domů svým pravidelným energickým krokem.

„Ježiškriste!“ bědoval(16) předseda soudu a svlékal si talár. „Už je sedm hodin; to zase trvalo dlouho! Když on pan státní mluvil dvě hodiny. Ale pane kolego, vyhrál to. Na takové slabé indicie dostat provaz, tomu se říká úspěch. Hlavně jak podával charakteristiku toho Müllera, to byl hotový portrét. Víte, ten monstrózní, nelidský charakter toho vraha. Člověk se skoro bál. Jak říkal: není to obyčejný zločinec, nelže ani nekrade, ale zavraždí-li člověka, jako by dával na šachovnici mat... A dál: Když je na svém lovu, vidí v bližním jen svou kořist.“

„Víte, s tím tygrem, to snad bylo trochu teatrální, ale porotcům se to líbilo.“

„Copak Klapka,“ řekl předsedící soudce(17) uznale. „To je nebezpečný odpůrce(18).“

„Hugo Müller vinnen dvanácti hlasy,“ podívoval se předseda, „kdo by to byl řekl! Tak ho Klapka přece jen dostal. Pro něho je to jako hra v šachy nebo lov. On se do každého procesu tak zažere - Pane kolego, já bych ho nechtěl mít svým nepřitelem.“

„Jenu,“ řekl předsedící, „to dělá radost, když se ho lidé bojí.“

„Trochu samolibý, to on je,“ řekl zamysleně ctihodný předseda. „Ale má úžasnou vůli... hlavně k úspěchu. Veliká síla, pane kolego, ale -“ Pana předsedu nenapadlo vhodné slovo. „Nu, pojďme se navěčeřit.“